

Kondor Katalin: Pusztulunk vagy tisztulunk?

2026 április 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Az európai politikusok számos képvisel?je a kommunizmus diktatúrájának valamiféle változatát óhajtja ráer?ltetni a világ általunk is lakott népességére.

Most, hogy túl vagyunk a parlamenti választáson mi, magyarok, s tapasztalatairól, gondolatairól szinte mindenki rendre beszámol a nyilvánosság el?tt, azt látom, hogy leginkább a közelmúlttal foglalkoznak, arra tekintenek vissza az emberek, amikor véleményüket ismertetik. Én most sokkal inkább az úgynevezett rendszerváltozásunkig mennék vissza. Mégpedig azért, mert a múlt mindig üzen. Máig. Üzen például az elmulasztott, rendbe nem tett dolgok miatt. Azt az id?t többen is kirablásunk kezdetének nevezték, s igazuk volt, már csak azért is, mert akkor történt, hogy „illetékeseink” külföldi kézre játszottak át mindent, amit csak lehetett.

Okos emberek azt mondják, ma ugyanez történik és történt például Ukrajna esetében is. Ám legalább nálunk nem tört ki háború. Sok id? telt már el azóta, de a máig vezet? útról nem árt tájékoztatni az érdekl?d?ket. Nos, bizony megtapasztaltuk, hogy a m?velt Nyugatnak mindig volt energiája, s van mindmáig, hogy olyan segít?ket találjon velejéig erkölcstelen és térfoglaló eszméinek terjesztésre és annak igazságosként beállítására, mint például évekkel ezel?tt a mi köztársasági elnöknek is jelölt „hazatalálónk”, a sajtgyáros Róna Péter. Aki folyton hirdette a nyugati politikusok és a nyugati politika dicséretét, s bírálta az akkori kormányt, csak éppen azt nem értette az ember, hogy miért is települt haza, ha odaát mindent jobban csinálnak? A sajtot is. Válasz nem született.

Hozzá hasonlóan jól boldogultak sokan mások is, akik, ha külföldr?l jöttek, maximális el?nyben részesültek az úgynevezett privatizáció során. Így esett meg, hogy a magyar nép szegényedett, a külföldiek meg gazdagodtak. Vélhet?en ez volt a hátsó szándék. S még csak nem is ezek a jelenségek voltak a legbántóbbak, hanem azok, amelyek „harminc-akárhány” év múltán is kinyitják azt a bizonyos bicskát a zsebünkben. Például a közm?vek – áram- és gázszolgáltatás és -kereskedelem –, melyek m?ködtetésében is nagyarányú részesedést szereztek ezek a „külföldiek”. Ezen tények indítóokait, no meg esetleges hátsó szándékait nem ártott volna a nyilvánosság el?tt sem fellebbenteni.

De menjünk tovább! Ha a múltban kutakodunk, meg kell említenünk, hogy az úgynevezett rendszerváltás azt az „eredményt” is elhozta, hogy annak idején gátlástalan kirablóink még azt is megkísérelték, hogy megannyi alkalommal üzentek nekünk, hogyan kell viselkednünk, gondolkodnunk, s mihez kell tartanunk magunkat. Mert ?k az okosok. Ez így megy mindmáig a magasságos unióban. Ám maradjunk még az ezredforduló idején! 2010-ben például, ha jól jegyzeteltem, július végén dühösen távozott az IMF és az EU küldöttsége Magyarországról, a magyar kormánnyal folytatott tárgyalásairól. Az akkor újnak mondható Orbán-kormány beleegyezését akarták megszerezni a további gátlástalan pénzszivattyúzáshoz. Nem sikerült. Akkoriban még a közlekedésünk reformját is saját receptjeik szerint óhajtották volna kier?szakolni. Valamint további nadrágszíj-összehúzást javasoltak a kormánynak. Magyarán: kifosztásunk tervei akkorra már elkészültek.

Ám készül?ben volt más is. Mindig elismétlem, hogy én civil szemmel és gondolkodásmóddal ítélem meg a történéseket. Nos, civilként is tudom, hogy az ördög a részletekben rejlik. S az úgynevezett civilek megnyilvánulási lehet?ségét, véleményét az ördög nagyon is elrejti ezekben a részletekben. Így például amikor bizonyos Olaf Scholz nev? úriember, aki 2025 el?tt Németország kancellárja volt, azt találta mondani, hogy „Európa akkor válhat a világ központjává, ha véget vet az önz? határozatok önz? blokádjának, egyes országok nemzeti külön útjának, mert ez az egész uniónak árt”. Tehát azt magyarázgatta, hogy az unió – saját szabályait megváltoztatva – szüntesse meg az egyes országok vétójogát az olyan döntésekkel, elképzelésekkel szemben, melyeket ?k nem tartanak elfogadhatónak. Felejtsük el a korábbi szabályokat, s fogadjuk el mindig az „eus” okosok elképzeléseit. Csak és csakis az övékét. Ez ám az igazi demokrácia! Azóta is ilyen az élet a brüsszeli elit fészkeiben. Aki bírál, az nyomban kirekesztett lesz. S bár civilek vagyunk, de hülyék nem, így aztán uniós múltunk éveiben keser?en tapasztaljuk mindmáig, hogy a mézesmadzagok orrunk el?tti elhuzigálásának ideje már lejárt. Nem hiszünk már ezeknek a háborús feneked?knek, a gazdasági feneked?knek sem, s egyáltalán, ennek a sok-sok hiteltelen okoskodónak.

Néhány évvel ezel?tt már megírtam, hogy az európai politikusok számos képvisel?je a kommunizmus diktatúrájának valamiféle változatát óhajtja ráer?ltetni a világ általunk is lakott népességére. Csakhogy mi ezt nem fogadjuk el, ezért aztán lássuk be, cseppet sem könny? a dolgunk és létünk ebben a velejéig elromlott Európai Unióban.

S most a napokban aztán ránk szakadt a történelem! Hogy ezek után pusztulunk-e vagy tisztulunk, annak elemzését szakért?kre bíznám. Én maradok annál az elvnél, hogy a mostani választáson számos kérdés maradt a választókban. Például hogy vajon azok a bizonyos hazánkon átgördül? dollárok végállomása hol volt? Pártoknál? Melyiknél? Válasz nincs. Nem tudjuk. Megválaszolatlan kérdést persze még számtalant tudnék feltenni, ám nem óhajtanám fárasztani a tisztelt olvasót. S mivel ígértem, hogy nem a lezajlott országgy?lési választást illet? kérd?jelekkel szeretnék foglalkozni, hanem inkább az eseményeknek akár a nem is oly régmúltba visszanyúló

történéseivel, amelyek persze a mostani napoknak is „üzennek”, vagy legalábbis segítenek megérteni, hogyan jutottunk el idáig, s egyáltalán mib?l fakadt a jelen napok története és történelme.

Egy bizonyos Vlagyimir Bukovszkijt hívtam segítségül, aki már hét éve elhunyt, s ? volt az egyik legismertebb egykori szovjet emigráns, valamint emberjogi aktivista, s nem éppen a hatalom kegyeltje, viszont igen okos ember, aki így szólt a jelen történelmünket is meghatározó európai helyzetr?l: „Nem igazán érthet? számomra, hogy miután végre eltemettük a Szovjetuniónak nevezett monstrumot, egy másik, hozzá hasonló monstrumot, az Európai Uniót éppen most építsenek fel. De mégis, mi ez az EU pontosan? Talán ha összevetjük kicsit a szovjet verzióval, abból megkaphatjuk a választ. A Szovjetuniót 15, soha meg nem választott ember irányította, akik egymást nevezték ki a pozíciókra, és akik nem tartoztak elszámolással senkinek. Az EU-t két tucat, soha meg nem választott ember irányítja, akik egymást nevezik ki a pozíciókra, titokban találkozgatnak, és nem tartoznak elszámolással senkinek, és akiket semmi lehet?ségünk nincs leváltani. Erre valaki azt mondhatja, de hát az EU-nak van egy megválasztott parlamentje! A Szovjetuniónak is volt egy parlamentfélesége, a SZU Legfels?bb Tanácsa. Annyi volt a dolga, hogy lepecsételte a politikai döntéseket, amiket fent meghoztak. Pontosan annyi, mint az EU parlamentjének, ahol a kamarában a felszólalási id? limitált, és a legtöbbször egy percre korlátozódik fejenként. Az EU-ban sok száz és ezer eurokrata van, mindegyik hatalmas fizetéssel, személyzettel, szolgákkal, bónuszokkal, el?jogokkal, egy életre szóló mentelmi joggal, és ezeket csak az egyik pozícióból a másikba rakják át, függetlenül attól, jól végzik-e a feladataikat vagy sem. Hát nem pont olyan, mint a volt szovjet rezsim? Dehogynem! Az EU nem más, mint a régi szovjet modell, csak nyugati köntösbe öltöztetve. De ugyanúgy, ahogy a Szovjetunió, az EU is magában hordozza saját pusztulásának csíráit.”

Nem idézek többet Bukovszkij írásából, de megannyi alkalommal meg kellett állapítanom, hogy éleslátása páratlan. Ez önmagában is vigasz lehet azoknak, akik azt látják, hogy a világunk valamifajta kátyúban van, s többnyire tehetségtelen vezet?i egyvalamit?l félnek igazán, ez pedig nem más, mint az országok és a benne lakók függetlensége. Így aztán ismét, „független gondolkodóként” csak annyit tudok a fentiekhez hozzátenni, amit már sokszor idéztem ilyen-olyan cikkeimben, azaz Molnár Ferenc csodás A Pál utcai fiúk cím? regényében olvasott mondatot, miszerint: „Elég volt a gittegyletb?l. Ti itt mind sorra elnökök vagytok, mi meg hiába rágjuk a gittet.” Ehhez már csak annyit teszek hozzá, hogy egy újabb nagyszer? embert?l, Wittner Máriától is idézek valami igaz és lélekemel? gondolatot. Az egyik jelszava ugyanis az volt: „Ha körülöttem hazudoznak, akkor is kimondom az igazságot.” Ez a tisztulás. Íme a feladat!

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarnemzet.hu

Ajánló